

No tenia respostes, però tenia parts del tapís

Autoria: Silvestre Vilaplana
 Títol: *La mirada de l'impostor*
 Editorial: Bromera, Alzira, 2024
 208 pàgines

Silvestre Vilaplana (Alcoi,1969) ens torna a sorprendre amb la seua última novel·la, *La mirada de l'impostor*, Premi de Narrativa Antoni Bru Ciutat d'Elx. Un títol enigmàtic que beu entre la novel·la negra i la policíaca. D'ací que des de les primeres línies el lector queda atrapat i no pot deixar d'acompanyar el narrador en la seua investigació. I com a tal acaba amb un final obert, quan el mateix narrador-protagonista ens proposa unes qüestions que nosaltres com a lectors haurem de valorar. Final que no desvetllaré, tot i que més d'un donaria el que fora per saber com acaba. Perquè la novel·la té trampa. *La mirada de l'impostor* indaga entre el record i l'oblit, la realitat i la fantasia, la veritat, i la mentida.

La mirada de l'impostor és, per una banda, la crònica policíaca d'una investigació a la recerca d'Irene Francés, desapareguda en estranyes circumstàncies després d'haver enviat un correu electrònic a qui va ser el seu millor amic aquell estiu de l'any 1986, Adam Ballester, "Recordes l'estiu del 86? Aquells dies m'han costat la vida". També

són les reflexions del mateix Adam sobre l'ofici d'escriptor; ja que tot al llarg de la novel·la ens anirà deixant missatges, com un carter a la bústia: “No tenia respostes, però tenia parts del tapís. La resta la podia omplir amb imaginació”.

Però bé, qui és i què sabem d'Adam Ballester? Adam Ballester és un escriptor que es troba en un moment delicat de la seua vida, “*Nel mezzo del cammin di nostra vita/mi ritrovai per una selva oscura/ché la diritta via era smarrita*”. Un Dant del segle XXI. Ell, Adam Ballester que s'alimenta de les lectures, “Les devorava, les creava, vertebrava amb els mots els espais on respiraven les passions humanes i, es nodria del dibuix perfilat amb síl·labes d'uns personatges que eren ell i eren les seues ànsies”. Sense saber com, s'ha vist abocat a contar-li a un desconegut la seua vida, mentre ha de prendre un munt de píndoles.

Què li ha passat? De sobte, les històries han deixat de rajar-li, s'ha quedat eixut. Res no li plau. Se sent buit, “Adam havia entrat en un pou vell i fosc que feia sentor de mort i encara no havia trobat la manera d'il·luminar-lo”.

Ves per on, el misteriós correu electrònic que ha rebut, ha tingut la facultat d'estimular-li les neurones i, com una sacsejada, l'ha encoratjat a iniciar una recerca. El primer objectiu que s'ha marcat és trobar Irene Francés. Abans que res ha hagut de fer una miqueta de memòria. Una memòria que després de més trenta anys ha quedat fragmentada en records com un àlbum de fotografies. Per trobar-la, s'haurà de desplaçar al lloc dels fets, la platja de l'Estanyó, a Dénia. I des d'allí anirà teixint com una aranya els fils de la teranyina. Tot i que, recompondre el que va passar la nit d'aquell estiu del 86 resulta més complicat del que sembla. L'Adam d'aquella nit no recorda absolutament res. Alcohol i drogues fan mala companyia. I si fora ell el culpable de la desaparició d'Irene? Això els lectors ho anirem descobrint a mesura que avance la lectura.

Sabem per experiència pròpia que d'un mateix fet podem escoltar multitud de versions. Això passa amb els personatges de la novel·la, “hi havia massa camins on perdre's”. La novel·la està estructurada en capítols curts en els quals els personatges vius que Adam visita —Clara, Jaume, Benito, Batiste— ens contaran les seues vivències, detalls que Adam necessita saber per recompondre aquell dia, en especial aquella nit. A més,

CAR ACT ERS

trobem la veu d'Irene que des del més enllà va forçant la situació. Arribats en aquest punt, què pinta aquesta veu en off en una novel·la negra? Sí, és la veu d'un personatge desaparegut i possiblement assassinat. És en aquest punt on la mirada de l'impostor és més palesa, perquè aquesta veu s'assembla al rosec de la consciència, que és qui força Adam a seguir el camí per trobar la veritat, siga quina siga.

Perquè ja ho deia Juan Rulfo, "La literatura és una mentida que diu la veritat".

Mercè Lloret i Llopis